

2011. május 18. szerda
 Márk evangéliuma 6,30–44

Id. Fazakas Sándor



Ötezer ember megvendéglése

^{6,30}Az apostolok visszatértek Jézushoz, és elbeszélték neki mindazt, amit tettek és tanítottak. ^{6,31}Ő pedig így szólt hozzájuk: "Jöjjetek velem csak ti magatok egy lakatlan helyre, és pihenjete meg egy kissé." Mert olyan sokan voltak, akik odaérkeztek, és akik elindultak, hogy még enni sem volt idejük. ^{6,32}Elhajóztak tehát egy lakatlan helyre magukban. ^{6,33}De sokan meglátták és felismerték őt, amikor elindultak, ezért minden városból összefutottak oda, és megelözték őket. ^{6,34}Amikor Jézus kiszállt, és meglátta a nagy sokaságot, megszánta őket, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélkül való juhok, és kezdte őket sok mindenre tanítani. ^{6,35}De amikor az idő már későre járt, odamentek hozzá a tanítványai, és ezt mondták neki: "Lakatlan hely ez, és az idő már későre jár. ^{6,36}Bocsásd el őket, hogy a környező településekre és falvakba menve ennielőt vegyenek maguknak." ^{6,37}Ő azonban így válaszolt nekik: "Ti adjatok nekik enni!" Mire ők ezt mondták neki: "Talán mi menjünk el, és vegyünk kétszáz dénárért kenyeret, hogy enni adhassunk nekik?" ^{6,38}Jézus azonban megkérdezte tőlük: "Hány kenyereket van? Menjete, nézzéte meg!" Amikor megnézték, így szóltak: "Öt kenyereünk van, meg két halunk." ^{6,39}Ekkor megparancsolta nekik, hogy ültessenek le mindenkit egy-egy csoportba a zöld fűre. ^{6,40}Le is ültek százas és ötvenes csoportokban. ^{6,41}Ekkor Jézus vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égere, megáldotta és megtörte a kenyereket, majd átadta a tanítványoknak, hogy tegyék eléjük; és a két halat is elosztotta mindnyájuknak. ^{6,42}Miután mind ettek, és jól is laktak, ^{6,43}összeszedték a kenyérdarabokat tizenkét tele kosárral; és azt is, ami a halakból maradt. ^{6,44}Akik pedig ettek a kenyerekből, ötezen voltak, csak férfiak.



Amit a textusról tudni kell:

- exegetikai megjegyzések
- teológiai összefüggések feltárása

30–38. vers

Márk csak itt használja az apostol (*apostolos*) megnevezést, de egyáltalán nem a későbbi apostoli tisztség szellemében. Az apostol megnevezés itt csupán a küldött és Jézushoz visszatért tizenkettőt jelöli (7.v.). A megnevezés csupán egy meghatározott tér- és időkeretbeli küldetésre korlátozódik. Jézusnak arra is gondolja van, hogy a küldetésből visszatérő tizenkettő

kipihenje testi fáradságait. Ezért Jézus egy puszta helyre viszi őket pihenni (*anapayomai*), hasonlóan a 14,41-hez. A kifejezés határozottan a megfeszített munkát követő pihenést jelöli.

Jézus tanítás közben sem feledkezik meg a sokaság testi szükségletéről, fölösleges őt erre figyelmeztetni. Jézus megszánja (*sziplagchnidzomai*) a sokaságot. Az Újtestamentum ez alatt sohasem emberi érzést, hanem minden esetben isteni magatartást ért, 1,41; 8,2; 9,22. A LXX *oiktiro* kifejezésének újtestamentumi megfelelője. Jézus nemcsak érzékeli a sokaság szükségleteit, de azok kielégítésére felelősnek is érzi magát. Ebbe a felelőségbe vonja be a tanítványokat. Szemükben a vállalkozás teljes képtelenségnek tűnik, ellene emberi számítás diktálta érveiket hozzák fel. Nem számolnak Jézus teremtő erejével, mely nem csak megelégit, de rendkívüli bőségről tanúskodik. A kétszáz pénz (*denar*) semmi egy ilyen vállalkozáshoz. A Mt 20,2 szerint is egy római ezüst dénár egy napszámos egy napi díja, mely családjának egyetlen napi fenntartására elegendő.

39–45. vers

Királyként parancsolja, hogy csoportonként (Károli) (*symposion*) foglaljanak helyet. Luther asztaltársaságnak fordítja. Ez a kifejezés ebben az értelemben csak itt fordul elő a Szentírásban. Jézus azt is megjelöli a jó rend kedvéért, hogy négyszögben, a kerti ágyások (*prasia*), a zsidóknál képletesen csoportos ülést jelölő formában foglaljanak helyet, a Tóra-tanulókhöz hasonlóan. A mező fűvére (*chortos*) ülteti őket. Ez a Mt 6,30-ban is csupán pászit, azaz nem kultúrnövény, mely röviddel az esős évszak után, áprilisban kezd zöldülni, aztán hamar kiszárad. A jelenetnek úrvacsorára utaló jellege kétségtelen akkor is, ha itt az *eucharistein*

helyett az *eulogein*, hálát adni kifejezés szerepel, melynek speciális jelentése: asztali áldást mondani a tárgy megjelölése nélkül.



Prédikációvázlat

Egy angol újságíró szokatlan módon tesztelte a járókellőket. Egy másfél kilós kenyérral különböző nagyvárosok nyüzsgő utcáskaira állt ki. Az előtte elhaladókat arra kérte, hogy szíveskedjenek egy órát dolgozni ezért a kenyérért. Hamburgban kinevették, New Yorkban bevitték a rendőrségre, Nigériában már többen is hajlandók lettek volna erre, de az indiai New Delhiben már több százan álltak sorba, és mindnyájan hajlandók lettek volna egy órát dolgozni a másfél kilós kenyérért. Ez a teszt nem csak arra volt jó, hogy lássuk, hol, mit ér egy kenyér, de arra is, hogy még

mindig milyen sokan éheznek, nélkülöznek. A segítségre szoruló és segítséget kérők száma hazánkban sem csökken, gondoljunk csak az őszi árvizekre és a vörös iszap katasztrófára. Ma a világ szeme a földrengés, az azt követő cunami és atomkatasztrófa japán áldozatain van. Istennél semmi sem lehetetlen, még akkor sem, ha a képtelenség és lehetetlenség érzésével párhuzamosan, miként a tizenkettő, az emberi számítás diktálta érveket sorakoztatjuk fel. A *készlet*, az öt kenyér és a két hal sohasem elég, de ha ezt a keveset is a Krisztus kezébe helyezed, ő azt megsokasítja, és királyi vendéglátóként ünnepi asztalközösségbe hív.

1. Légy kéznél!

Te is sokat segíthetsz. Te is felelősséggel tartozol az éhezőkért. De elégedj meg tanítványi mivoltoddal, ne akarj többnek lenni és látszani, krisztusi magaslatba emelkedni. Bármennyit is jótékonykodj, Krisztust nem helyettesítheted. Ő ott és akkor, de ma és itt is jelen van. Benne Isten visel gondot éhségtől, katasztrófáktól megpróbált gyermekire. Te pedig légy kéznél Isten nélkülözhető sokaságot megtartó csodájánál, és tégy bizonyosságot erről a csodáról.

2. Mellette biztos a jövőd!

Miként a tizenkettőt az ötezer megvendéglésénél, úgy téged is *bizalmába* fogadott a pásztor (34a) és a király (39), tetteiben *részt vállalhatsz*. Légy te is *közte és a sokaság között* (35.41), az egyetlen és a sok között. Ő mellette, aki itt messiási tanítóként (30.34b) és házigazdaként, a ház uraként (41) jelenti ki magát, *biztos a jövőd*. Az Ő kezéből mindenki megelégül, a te kezeden át, saját szemed láttára.

3. Tekints te is felfelé!

Jézus fekvő helyzetéből felállva, a kenyeret magasra emeli, és hálákat ad. Pedig a törvény ilyen esetekben földre tekintést ír elő. Jézus azonban egy régebbi és ünnepélyesebb gyakorlatnak megfelelően mégis az égre tekint. Rá ez jellemző, 7,34; Jn 11,41; 17,1. Rád mi jellemző? Hiszel az ézsaiási ígértben? „Nem éheznek, nem szomjúhoznak, mert aki rajtok könyörült, vezeti őket, és vizek forrásaihoz vezeti” (49,10).

A zsidó messiási várakozások a pusztai vándorlás manna-csodájának megismétlését várják: „Ha majd eljön a Messiás”. De Márk evangélista sokkal józanabb. Jézus betegekkel, halottakat vivőkkel, gonosz démonoktól megszállottakkal találkozik. Hasonló földi nyomorúságok láttán nem teheti, hogy ne segítsen. Ebben a segítségben Isten uralma valósul meg: *megelégtetni testben és lélekben*. Ami itt történik, eljövendő idők záloga. Még ha nem is szűnik meg az éhség, Isten irgalmasságának és jóindulatának a záloga ez: „Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem csűrbe nem takarnak; és a ti mennyei Atyátok eltartja azokat” (Mt 6,26)! Tekints te is felfelé, tekints az égi madarakra, és ne légy hitetlen, hanem hívő!